

Spoštuj stare ljudi!

Zapisal *Solovej*.

Živel je pred davnim časom ubožen, star kmet s svojo hčerko nekje v hribih. Njegova koča je bila majhna, a tudi polje ni bilo veliko. Kmet ni mogel več delati. Zato je delala hči tem vztrajnejše, da je mogla živiti sebe in očeta.

Nekoč gre v gozd. Tam hipoma zagleda neznanega starca, ki je padel na tla. Takoj steče k njemu in mu pomaga na noge.

Starec ji reče: »Hvala ti, dobro detel! Vem, da spoštuješ svojega starega očeta, a ti spoštuješ tudi druge stare ljudi. Zato se ti bo dobro godilo. Dam ti rastlino, ki bo živila tebe in tvojega očeta.«

Ko to izpregovori, pokaže deklici rastlino, ki je še ni nikdar videla. Bil je lan.

Pajek in polž.

Zapisal *Solovej*.

»Čudno se mi zdi,« reče pajek, »da moreš stanovati v tako tesni hišici. Jaz živim po palačah — tudi v kraljevih sobanah razpenjam svojo pajčevino.«

Polž odgovori: »Ne bi rad živel po tujih stanovanjih. Rajši stanujem v majhni, toda svoji hiši.«

Jaz pa vem . . .

Jaz pa vem: ena dušica
zame živi na svetu,
jaz pa vem: ena rožica
zame je v lepem cvetu.

Jaz pa vem: ena zvezdica
zame je sredi néba,
jaz pa vem: tiha zemljica
vzame me, če je treba . . .

Dušica, nič se ne jokaj, nič,
umreti je enkrat dano;
rožica, pridi na moj grobič,
zvezdica, stoj nad mano!

Vida.

